

[Statsministeren]

os, men så bebrejder hr. Svend Auken i samme åndedrag os andre udviklingen i beskæftigelsen gennem de sidste 3 år.

Nu kan jeg ikke lide at være ond, men når hr. Svend Auken er så udfordrende, er det min ret at minde om, at da hr. Svend Auken blev arbejdsminister i oktober 1977, var arbejdsløsheden i Danmark på 164.000. Da hr. Svend Auken gik i september 1982, var den vokset til 263.000. Der kom med andre ord 100.000 flere arbejdsløse på 5 år. Men i løbet af det sidste par år under den nye politik er der skabt 90.000 nye job, og arbejdsløsheden er faldet siden foråret 1983 – og læg mærke til det! – med ca. 40.000. Når jeg sammenholder med foråret 1983, så er det, fordi jeg synes, det er fair, men jeg tror, de fleste vil anerkende, at firkløverpolitikken, som vi lagde den frem og fik den vedtaget i oktober 1982, trods alt måtte have nogle måneder, før den kunne vise sin gennemslagskraft, og derfor kom vendingen i foråret 1983. Jeg kan sige, at i de sidste 12 år har dansk industri ikke beskæftiget så mange medarbejdere som netop nu, og jeg kan føje til, at dansk industri aldrig har haft større omsætning end i juni-juli i år.

Så kan jeg endelig slutte med at bemærke, at i 1977 – hr. Svend Aukens debutår – var der i Danmark 1.739.000 private job. Da hr. Svend Auken takkede af i 1982, var dette tal reduceret til 1.644.000 job. I hr. Svend Aukens tid blev der altså sat knap 100.000 job til på de produktive danske arbejdspladser. Disse job er nu i det store og hele genskabt, og nu sætter vi os et nyt mål. Det er det mål, at gennem den kommende 5 års periode skal vi have etableret yderligere 100.000 nye job i dansk industri, som er alt for lille; det er svært, men vi skal, og det må lykkes. Dansk industri er en for lille faktor i vor samlede samfundshusholdning, og vi må alle fremlægge ideer og forslag til at få Danmark udstyret med en større industri; det betyder større produktion på disse områder, og det betyder nye job.

Jeg tror, vi kan klare dette mål. Der kom forleden en grundig redegørelse udarbejdet af OECD; det er den, der hedder OECDs arbejdsmarkedsrapport. Den påviste, at Danmark er på en førerplads, når det gælder skabelse af nye job. Jeg ved ikke, om hr. Svend Auken har læst den, det fremgik jo ikke af hans tale. Men jeg synes, hr. Svend Auken

skulle læse denne rapport. Jeg ved godt, der er en vedtægtsregel om, at socialdemokratiske folketingskandidater har pligt til at holde Aktuelt, men der står jo ikke noget forbud i reglerne mod også at læse andre lodige skrifter! Og internationale vurderinger er jo gode at få forstand af.

OECD mener, at fra 1984 til 1986 – nu ser vi altså ind i fremtiden – vil beskæftigelsen i Danmark vokse med 4½ pct., og så følger man til: dette er mere end i noget andet europæisk land. Det vil sige, at Danmark vil opleve et fortsat fald i arbejdsløsheden efter OECDs mening. Mens arbejdsløshedsprocenten ude i det øvrige Europa forventes at stige, desværre, vil den falde i Danmark og det til trods for den fortsat store tilgang til arbejdsmarkedet.

OECD-rapporten beskæftiger sig i øvrigt særligt med to udsatte grupper på arbejdsmarkedet, nemlig de unge arbejdsløse og de langtidsledige, og man siger, at også her afviger situationen i Danmark positivt fra udviklingen i det øvrige Vesteuropa. Det er da godt. Eller er det ikke godt? Jeg synes, det er godt. I de fire store EF-lande, Storbritannien, Vesttyskland, Frankrig og Italien, har ungdomsledigheden nu, desværre, nået et gennemsnitligt niveau på 22½ pct., og på den baggrund synes jeg alligevel, vi er rigtig godt på vej, når OECD påviser, at ungdomsarbejdsløsheden hos os er på 11,3 pct., altså det halve.

Så kan man selvfølgelig sige en masse om, at det jo er disse konservative regeringer ude i den øvrige verden. Ja, ja, pas nu på: de to, Storbritannien og Vesttyskland – anerkendt – og de to andre, Frankrig og Italien, med i Frankrig Midderrand og i Italien Craxi, er lige gode, ser det ud til, om denne udvikling, men vi skiller os trods alt ud. Lad os dog ikke ærgre os over det, lad os glæde os over det, og lad os så sætte os nye mål og sige: nu skal vi helt i bund med arbejdsløsheden.

Årsagen til, at det er gået noget bedre hos os – ikke godt nok, men noget bedre end hos de fleste andre – er naturligvis den effektive danske indkomstpøolitik, som har betydet, at danske lønomkostninger pr. enhed er faldende. Jeg tror også, det skyldes en mere fremsynet arbejdsmarkedsøpolitik, og elementer af den blev utvivlsomt lagt an i hr. Svend Aukens ministertid, det vil jeg gerne anerkende. Vi gør jo meget nu for at fremme bevægelig-